

Kresťanská nádej – Duch Svätý spôsobuje, že oplývame nádejou

(spracované podľa katechézy Pápeža Františka z 31. mája 2017)

O pár dní začneme novú k Duchu Svätému a potom budeme sláviť Turíce. Preto sa dnes zamyslíme nad tým, ako Duch Svätý ovplyvňuje kresťanskú nádej. Duch je vietor, ktorý nás poháňa vpred, udržuje nás na ceste, spôsobuje v nás mentalitu pútnikov a cudzincov, nedovoľuje nám pohodlne sa usadiť a stať sa tak „zasedeným ľuďom“.

List Hebrejom prirovnáva nádej ku kotve (por. 6,18-19). K tomuto obrazu môžeme pridať obraz plachty. Ak kotva je to, čo dáva lodi istotu na vlnách, plachta je to, čo loď posúva vpred. Nádej je naozaj ako plachta; naberá vietor Ducha Svätého a premieňa ho na hnaciu silu, ktorá posúva loď vpred podľa potreby – na hlbinu alebo k brehu.

Apoštol Pavol končí List Rimanom priáním: „*Boh nádeje nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby ste v sile Ducha Svätého oplývali nádejou*“ (15,13).

Výraz „*Boh nádeje*“ neznamená, že Boh je len ten, v ktorého vkladáme nádej na dosiahnutie večného života; znamená to aj, že Boh je ten, ktorý nám dnes dáva dúfať, ten, ktorý spôsobuje, že sa „*radujeme v nádeji*“ (por. Rim 12,12). **Takto sme radostní, že teraz dúfame; nie len, že máme radosť, že dúfame. Je to radosť z nádeje, nie nádej, že budeme mať už dnes radosť.** Potrebujeme Ducha Svätého, aby sme mali nádej a nádej zasa potrebujeme, aby sme žili.

Svätý Pavol pripisuje Duchu Svätému schopnosť, že budeme „*oplývať nádejou*.“ To znamená nikdy nezmalomysel'nieť. To znamená dúfať „*proti nádeji*“ (Rim 4,18), teda dúfať, aj keď neexistuje ľudský dôvod pre nádej – ako sa stalo Abramovi, keď ho Boh vyzval obetovať Izáka; ako sa stalo Márii pod Ježišovým krížom.

Duch Svätý umožňuje túto neporaziteľnú nádej, keď nám dáva vnútorné svedectvo, že sme Božie deti a jeho dedičia (por. Rim 8,16). „*Keď on vlastného Syna neušetril, ale vydal ho za nás všetkých, akože by nám s ním nedaroval všetko?!*“ (Rim 8,32). „*Nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali*“ (Rim 5,5). Nádej nezahanbuje, lebo je v nás Duch Svätý, ktorý nás vždy pobáda kráčať vpred!

Ešte viac: Duch Svätý nás robí nielen schopnými dúfať, ale aj byť rozsievateľmi nádeje. Uschopňuje nás byť tak ako On „*paraklitmi*“, teda tešiteľmi a obhajcami bratov. Aj kresťan môže rozsievať utrpenie, či zmätok; ale to nie je kresťanské. Kto takto koná, nie je dobrý kresťan. Kresťan rozsieva nádej. Vonia nádejou a nie octom horkosti či beznádeje. Kardinál Newman povedal: „*Poučení naším vlastným utrpením, našou vlastnou bolesťou, našimi vlastnými hriechmi, získame myseľ a srdce pripravené konať skutky lásky voči tým, čo to potrebujú. Podľa našich schopností budeme tešiteľmi na obraz Ducha Svätého vo všetkých významoch, ktoré toto slovo v sebe nesie... Naše slová a rady, spôsob konania, hlas aj pohľad budú citlivé a upokojujúce*“ (Parochial and plain Sermons, vol. V, Londra 1870, pp. 300s.).

Duch Svätý sýti nádej nielen v ľudských srdciach, ale aj v celom stvorenstve. To, čo hýbe celým svetom, nie je anonymná slepá sila, ale činnosť Ducha Svätého, ktorý sa už na počiatku stvorenia „*vznášal nad vodami*“ (Gn 1,2). Toto je dôvod, ktorý nás pobáda milovať a rešpektovať celé stvorenstvo.

Nech nás čas očakávania Ducha Svätého a jeho príchod v deň Turíc nájde zhromaždených v modlitbe s Máriou, Ježišovou a našou matkou tak, ako našiel Apoštolov. Nech Duch Svätý spôsobí, že budeme oplývať nádejou. Nech spôsobí, že budeme ochotní plytvať nádejou voči všetkým núdnym, opusteným a vôbec všetkým, ktorí to potrebujú.